

[Jesper Simonsen.]

tiske Manøvrer; i Fjor var det en farlig Manøvre, den i Aar er jo mindre farlig, ogsaa mindre virkningsfuld, og jeg antager, at vi nu med denne Debat i Dag kan betragte denne lille, ret uskyldige Manøvre som passeret.

Holstein: Maa jeg begynde med at bede det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen om endelig ikke at være pikeret over, at jeg insinuerede, at han havde ændret Standpunkt i Militærspørgsmaalet, for det kan kun tale til Fordel for hans Intelligens og Redelighed, hvis han desavouerer Militærordningen af 1922. Jeg har Indtryk af, at det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen og mange indenfor Venstre er kommet til det Resultat, at 1922-Ordningen var et stort Fejlgreb, og det være langt fra mig, jeg skulde være den sidste til at bebrejde de ærede Medlemmer eller raillere over, at de er kommet til et saadant Resultat; jeg anerkender tværtimod ikke blot, at de er det, men ogsaa, at de er Politikere, som aabent tør indrømme, at de har begaaet Fejl — det er noget, som ellers hører til det, man sjældnest ser i Politik. Jeg havde Indtryk af, at det var Tilfældet for det ærede Medlem Hr. I. A. Hansens Vedkommende, og jeg synes, at denne min Opfattelse i nogen Grad bestyrkes ved de Udtalelser, han har fremsat — ganske vist ikke i et Interview med „Berlingske Tidende“; jeg har forvekslet, men det er jo kun det rent formelle, et Interview, han har haft med „Berlingske Tidende“, med Udtalelser i en Tale af ham i Roskilde, som er blevet gengivet i „Berlingske Tidende“. I denne Tale i Roskilde siger det ærede Medlem følgende:

„Vi erkender, at efter den Udvikling, der er sket, er de Opgaver, et dansk Forsvar formaar at løse, i nogen Grad indsnævret, men vi fastholder, at vi har i visse Situationer Forsvarsopgaver, og vi maa som andre Stater indrette os paa at kunne opfylde dem.“

Andet har jeg heller ikke paastaaet, at det ærede Medlem har sagt. (*I. A. Hansen:* Jo!). Nej, det ærede Medlem har sagt, af eiter den Udvikling, der er sket — og jeg formoder, at det er i Aarene siden 1922 —, er de Opgaver, et dansk Forsvar formaar at løse, i nogen Grad indsnævret. I 1922 baserede nemlig Venstre sin Forsvarsordning paa — og i den Grundopfattelse var jeg paa det daværende Tidspunkt enig med Partiet Venstre, selv om jeg stemte imod Ordningen; i Grundbetragtningen var jeg

enig med Partiet og havde Grund til at være det, fordi jeg havde min Videns fra meget kompetent baade udenrigspolitisk og militærpolitisk Side i Udlandet —, at Tyngdepunktet i det danske Forsvarsberedskab burde forlægges fra Sjælland til Jylland. Det har den daværende Statsminister udtrykkeligt sagt den Gang og begrundet det med, at det storpolitiske Tyngdepunkt i Europa nu laa i Vesteuropa, men den Grundopfattelse har da i hvert Fald Venstre, og saa vidt jeg har forstaaet ogsaa de fleste indenfor det konservative Folkeparti, ændret. I hvert Fald har jeg uforbeholdent sagt, at jeg har ændret min i samme Retning i Efteraaret 1928. Saa paa det Felt har i hvert Fald det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen utvivlsomt erkendt, at Opgaverne er indsnævret. Jeg har ikke paastaaet andet end, at det ærede Medlem erkender, at Forsvarsopgaven i det store og hele for Danmarks Vedkommende er blevet indsnævret, men at det ærede Medlem samtidig har hævdet, at vi har positive Forsvarsopgaver, og at det anerkender Venstre.

Naar det er det ærede Medlem Hr. I. A. Hansens Grundbetragtning, vil jeg slet ikke tale om, hvorledes det moderate Venstres Arvtagere i Partiet stiller sig til Danmarks Forsvarspilgter. Men naar Partiets Medlemmer hævder, at dette er Venstres Grundsyn paa dansk Militærberedskabs Maal og Midler, vil jeg gerne spørge dem, om de saa virkelig tror, det er lettere for dem at komme til Forstaaelse med det radikale Venstre og Socialdemokratiet end med det konservative Folkeparti. Jeg synes, at naar man fastholder den Betragtning, som har fundet Udtryk i de nævnte Ord af det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, er der allerhøjest en kvantitativ, men ikke nogen principiel eller kvalitativ Forskel mellem Venstres Forsvarsopfattelse og de Konservatives og har heller aldrig været nogen anden. Men det har der derimod i høj Grad været mellem Venstres Opfattelse og de ærede Regeringspartiers, og det synes mig, at Modsetningen maa være saa meget større, naar den højtærede Udenrigsminister frejdigt, med den Dristighed, der er ham egen, i Særdeleshed naar vi diskuterer Militærspørgsmaal, hævder, at det radikale Nedrustningsforslag hviler paa ganske samme Grundbetragtning som det socialdemokratiske Afrustningsforslag af 1925, nemlig at Maalet er at berøve Danmark enhver Mulighed for Krigsdeltagelse. Men naar man erkender, at hele det Apparat, man opstiller, er et krigsmæssigt Apparat, folkeretligt set, og i paakommende